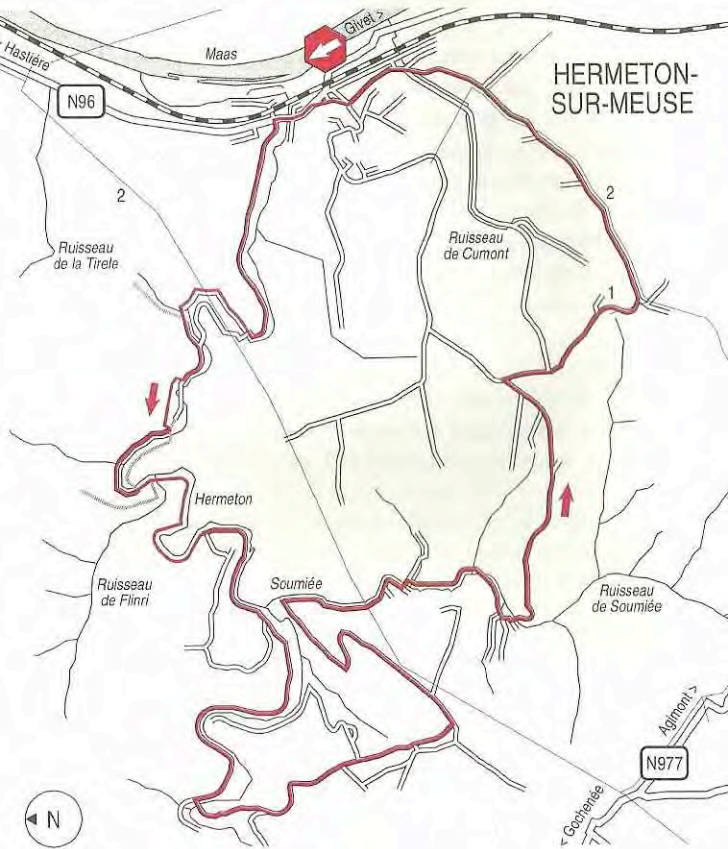

0 500 meter

Lengte wandeling

17 km

Legende

1. Ferme des Onches
2. Hoogspanningsleiding

4 Hermeton-sur-Meuse

AFSTAND Ongeveer 17 km.

AARD VAN DE WEG De wandelroute loopt grotendeels langs de oevers van de Hermeton. Voor een deel gaat het om een geaccidenteerd oeverpad, voor een deel om een bredere, berijdbare weg. Buiten de vallei gaat het vooral om brede bos- en veldwegen, deels ook op asfalt. Het verschil tussen het laagste en het hoogste punt is hooguit 140 m.

KAART NGI 1/25.000 53/7-8 en 58/3-4, voor een halve km ook 53/5-6.

TOERISTISCHE INFORMATIE Syndicat d'Initiative, rue M. Lespagne 26, 5540 Hastière; tel. 082/64 44 34.

VERTREK- EN EINDPUNT De kerk van Hermeton-sur-Meuse.

☛ Uit het paragraafje 'aard van de weg' heb je al geleerd dat deze wandeling niet zo heel avontuurlijk is. We hebben dan ook even geaarzeld om deze route in dit boek op te nemen. Dat het toch gebeurd is heeft alles te maken met de schoonheid van deze weinig bekende vallei. Zolang we langs het riviertje wandelen is een spoor van menselijk ingrijpen of menselijke aanwezigheid nauwelijks merkbaar.

De vallei van de Hermeton is het laatste echte zijvalleitje van de Maas voor de Franse grens. Het riviertje heeft zijn bronnen in de Fagne, met name in de bossen ten zuiden van Sart-en-Fagne. Van bron tot monding is het hooguit 25 km lang.

DE WANDELING

Hermeton-sur-Meuse is een grensdorp waar nogal wat mensen hun boterham in Givet en omgeving verdienen. De aanvankelijk al beperkte akkerbouw moest de voorbije eeuw steeds meer plaats ruimen voor bossen.

Het eenvoudige kerkje is geen eeuw oud en zeker geen groot monument. Als je met je rug naar de kerkdeur staat moet je de smalle asfaltweg naar rechts nemen. Je komt zo in de rue de Dinant die je volgt in de richting van Dinant tot over het riviertje de Hermeton. Vervolgens sla je links af. Dicht bij de monding is de vallei breed

genoeg om ook een beetje plaats te bieden aan weiland. Vast en zeker krijg je hier een blauwe reiger te zien. Je wandelt voorbij een voormalige hoeve die vermoedelijk ooit ook een molen was. Verderop is het weinige weiland veranderd in een canada-aanplanting. Spijtig.

Je wandelt voorbij een brug en je blijft aan dezelfde kant van de Hermeton. De overkant is privé-domein, net zoals de meeste bossen op de valleiwanden die grote jachtdomeinen vormen. Er zijn maar weinig mogelijkheden om uit de vallei te stijgen. Veel bergop en bergaf moet je dus niet verwachten. De weg wordt nu een pad, mooi op- en neergaand, soms wat geaccidenteerd, soms glibberig. De soms sterk afgekalfde oevers dragen zonder twijfel nog de sporen van de laatste grote overstromingen in de Maasvallei in de winter van 1995-1996.

Prachtige loofbossen op de hellingen en soms mooie, weelderig begroeide rotsen. Een paar beekjes zonder naam maar met soms mooie watervalletjes voeden de Hermeton.

Niet overal loopt er een mooi pad langs de Hermeton, voor een groot deel gaat het om een voor terreinwagens berijdbare weg. Als het pad doodloopt op een rotspartij had je enkele meters eerder de valleiwand op moeten wandelen om vervolgens weer steil af te dalen. Het alternatief: schoenen uit en door het water.

De weg wordt weer breder. Aan een splitsing neem je de duidelijkste, en stijgende, weg. Tussen het struikgewas staat een ruïne van een gebouwtje. Een paar honderd meter verder, aan de volgende splitsing, kies je voor links. Je daalt dus weer naar de vallei die je verder volgt. Een tijdlang loop je nu een heel eind van het riviertje verwijderd. Je komt weer dicht bij het water om even verder je er weer van te verwijderen. Volg gewoon – verkeerd lopen kan niet – tot bij een brug van beton en baksteen.

Je steekt de brug over en je stijgt zachtjes de Hermetonvallei uit door een bos met eik, esdoorn, haagbeuk, berk, linde en brem. De weg is gedeeltelijk uitgespoeld, iets wat voor meerdere wegen in de omgeving het geval is. Eens je het bos uit bent heb je aan je rechterhand jong bos en links weiland. Een dikke linde is één van z'n stammen kwijt. Maretak parasiteert op de boom.

Op het einde van deze weg sla je links af. Door akkerland stijgt je even terug lichtjes om dan zachtjesaan te dalen. Rechts in de verte zie je de beboste flanken van de Maasvallei. Het kerkje achter jou is dat van het dorpje Agimont.

Na de akkers volgt een sparrenbos dat verder opnieuw overgaat in loofbos. De weg bocht naar links, wordt steniger en daalt sterker. Na een bocht naar rechts daal je verder tot aan een beekje, de Soumiée. Net voor de beek draai je rechts af. Wat verder mag je erdoor lopen of erover springen. Iets wat zich nog vele malen herhaalt. Eén

keer neemt de beek de weg over zeker 75 m in beslag. Langs deze beek groeien ook elzen en canada's.

Aan een kruispunt draai je links af om na enkele meters de beek over te steken. Even verder, aan een splitsing, blijf je gewoon op de weg, de meest gebruikte van de twee. Links houden dus. In de bossen rondom zul je geregeld heel wat mooie eiken opmerken. Je stijgt verder, altijd rechtdoor, tot op het plateau. De laatste halve kilometer is vrij vlak. De weg eindigt op een asfaltweg. Rechtsaf. Je daalt in de richting van de **Ferme des Onches** (1) en je loopt er voorbij, tot aan een splitsing. Linksaf, naast een **hoogspanningsleiding** (2). Na een tijdje wordt de weg een grasweg. Met een beetje kans zie je hier wilde zwijnen. Je daalt eerst zachtjes, dan steviger. Op het einde wordt de weg smaller, steniger en soms gladder. Weer op asfalt aanbeland, wandel je naar links. Nog 300 m en je bent weer bij de kerk van Hermeton.